

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/186/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3811202183
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3811202183.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek JUDr. Stanislavy Markovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci navrhovateľky: T.. P. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. W., J. 249/6, proti odporcovi: N.. G. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. - X., G. XXX/X, v konaní o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 26. novembra 2013, č. k. 7C/25/2011-258, jednohlasne, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti **p o t v r d z u j e** .

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľky, ktorým sa domáhala ochrany osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy a odporcovi, ako úspešnému účastníkovi, náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že táto sa svojím návrhom, konečná zmena ktorého bola pripustená uznesením zo dňa 20.07.2012 č.k. 7C 25/2011-94 domáhala , aby súd odporcovi uložil povinnosť zdržať sa konania, ktorým by zverejnil, respektíve poskytol tretím osobám akékoľvek prejavy osobnej povahy navrhovateľky a ďalej mu uložil povinnosť vydať jej všetky originály súkromných listov, ktoré mu adresovala, vrátane kópií, ak si ich vyhotovil, a to prostredníctvom Slovenskej pošty (doporučeným listom) na adresu jej trvalého bydliska a nahradil navrhovateľke nemajetkovú ujmu vo výške 3.000,- Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Dôvodila tým, že odporca v januári 2011 zaslal na viaceré inštitúcie list, v ktorom napísal nepravdivé informácie o osobe navrhovateľky spočívajúce v tom, že mala vykonštruovať jeho obvinenie zo sexuálneho zneužívania ich maloletého syna C.. Navrhovateľka však uvádza, že trestné oznámenie pre podozrenie zo sexuálneho zneužívania podala dňa 25.5.2008 po telefonicknej konzultácii s právničkou, detskou lekárkou a psychologičkou, ktoré sa nezávisle od seba vyjadrili o potrebe oznámenia týchto skutočností polícii. Odporca zaslal predmetný list vtedajšiemu zamestnávateľovi navrhovateľky - Strednej odbornej škole B., detskej lekárke ich syna T.. Y. O., Základnej škole v Z. W., ktorú navštevuje ich syn (kde list zaslal aj faxom). Navrhovateľka sa domnievala, že list zaslal aj do Základnej školy C. a T. školy C., na Obecný úrad v Z. W. a inde. Keďže ona pracuje ako stredoškolská učiteľka, jej zamestnanie vyžaduje patričnú spoločenskú vážnosť a úctu. Žije a pôsobí v regióne, kde ju pozná veľa ľudí, študentov, kolegov, nadriadených, bývalých kolegov a susedov. Poukázala na to, že v liste sú zároveň citované závery znaleckých posudkov týkajúce s odporcu zo súdnych konaní, zo súdnych aj vyšetrovacích spisov, ku ktorým by sa adresáti listu inak nedostali, pretože nie sú oprávnení sa oboznamovať s informáciami takéhoto charakteru. Odporca týmto konaním úmyselne pošpinil česť navrhovateľky a znížil jej dôstojnosť v očiach iných ľudí, s ktorými denne, resp.

často prichádza do styku. Ohrozil jej vzťahy, povesť a dobré meno na pracovisku, v mieste bydliska a inde. Týmto listom odporca o nej rozšíril nepravdivé údaje. Sú tam uvedené jej osobné údaje a meno. Je tam nepravdivý údaj, že mala vykonštruovať obvinenie na odporcu, pričom v žiadnom trestnom konaní nebolo dokázané, že toto obvinenie vykonštruovala. List, ktorý sa stále nachádza v týchto inštitúciách je vlastne fyzický dôkaz. Adresáti ho majú stále u seba a tým sa informácie, ktoré sú v ňom uvedené, môžu šíriť ďalej ďalším neoprávneným osobám. Spôsobil jej tým ujmu značného rozsahu, pretože veci sa už nedajú uviesť do pôvodného stavu. O liste rozposlanom odporcom sa dozvedela, keď bola zamestnaná na Strednej odbornej škole B.. Ukázala jej ho riaditeľka školy, vtedy si aj vyhotovila kópiu tohto listu. Riaditeľka jej povedala, že ho čítala iba ona, avšak podľa jej názoru to nemusí byť pravda. Nestretla sa s tým, že by s ňou niekto inicioval rozhovor na témy, ktoré boli uvedené v liste. Myslí si však, že to nie je povinná preukazovať. Cíti sa dotknutá tým, že sa ľudia o nej dozvedeli takéto veci. Tiež tvrdila, že odporca opakovane zverejňuje jej súkromné listy ako prejavy osobnej povahy a to takým spôsobom, že ich poskytuje do rôznych súdnych spisov. Ide o intímne ľúbostné listy, ktoré písala odporcovi ešte pred svadbou v deväťdesiatych rokoch. Má za to, že po ich rozchode jej mal tieto listy vrátiť. Ona sama v roku 1999 tieto listy zničila tak, že ich rozstrihala na cca pol centimetrové pásiky a zahodila do smetného koša. Odporca ich však bez jej vedomia odtiaľ vybral, zlepil ich lepiacou páskou a o desať rokov neskôr v máji 2009 ich predložil ako dôkaz do súdneho konania na Okresnom súde Prievidza k sp.zn. 13P/389/2008, neskôr ich použil aj v konaní vedenom pod č.k. 14Em/1/2011. Má za to, že tieto listy riadne zničila. Tieto listy sú jej prejavom osobnej povahy a sú používané bez jej vedomia a súhlasu. Žiada, aby jej ich odporca vrátil späť. V týchto listoch nie sú skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že bol spáchaný trestný čin, a teda že odporca by bol oprávnený predkladať ich ako dôkaz v súdnom konaní. Cíti sa dotknutá, že sú tieto listy zneužívané. Náhradu nemajetkovej ujmy, ktorej sa domáha špecifikovala tak, že žiada 1.500,- Eur ako náhradu nemajetkovej ujmy za odporcom rozoslaný hanlivý list a 1.500,- Eur za to, že odporca poskytuje neoprávnene jej súkromné listy.

Odporca vo svojom písomnom vyjadrení k návrhu uviedol, že v predmetnom liste uviedol výhradne informácie v súvislosti s jeho osobou. Išlo o hodnotenie jeho osoby. Konal na základe predchádzajúcej konzultácie s advokátkou JUDr. W. W., ktorá na obsahu listu nenašla nič závažné a protiprávne. V jeho liste nie je nič závadné. Veci, ktoré tam napísal, sú verejne dostupné a sú aj zverejnené na internete, čo sa týka čísiel súdnych konaní. Pri písaní listu čerpal zo znaleckých posudkov, ktoré boli vyhotovené v súdnych konaniach alebo aj v trestnom konaní a uviedol výlučne veci, ktoré sa týkali jeho osoby. Netýkali sa navrhovateľky, jej zdravotného stavu, alebo náhľadu súdu na jej osobu. Veci, ktoré uviedol v liste sú pravdivé. List vznikol na základe jeho snahy očistiť jeho meno v regióne, kde sa pohyboval počas stretávania sa s maloletým synom C., na ktorých bol niekedy prítomný aj jeho otec. V priebehu konania ďalej uvádzal, že bol podozrivý, že sexuálne zneužíval svojho syna, v rámci trestného konania bol vo veci ustanovený súdny znalec, ktorý sa k danej veci vyjadril. Trestné konanie bolo ukončené tým, že bolo zastavené, pretože vyšetrovateľ dospel k záveru, že vykonanie skutkov, z ktorých bol odporca podozrivý, sa nepreukázalo. Na základe sťažnosti podanej navrhovateľkou v tomto trestnom konaní rozhodovala aj okresná prokuratúra, ktorá jej žiadosť zamietla. V tomto období boli paralelne vedené dve súdne konania, prvé o pozastavenie jeho stretávania sa s maloletým synom a druhé o úplnom zákaze stretávania sa s maloletým synom, ktoré sa viedlo pod č.k. 13P/389/2008. V tomto konaní bolo nakoniec jeho stretávanie sa s maloletým synom rozsudkom aj upravené. Aj v tomto konaní bol ustanovený znalec, bol prítomný na súdnom pojednávaní, kde prezentoval svoje závery a aj na základe jeho vyjadrení mu súd stretávanie sa s maloletým opäť povolil. V týchto súdnych konaniach nebolo ani náznakom preukázané, že by svojho syna zneužíval. Boli tiež vyvrátené tvrdenia navrhovateľky, že je frigidný a sexuálny deviant. Voči tomuto rozsudku podala navrhovateľka odvolanie po porade s JUDr. R., o tomto odvolaní rozhodol KS v Trenčíne rozsudkom č.k. 4CoP/69/2010 tak, že rozsudok prvostupňového súdu potvrdil. V tomto rozsudku sa na siedmej strane uvádza: „V tejto súvislosti je však potrebné zdôrazniť, že znalecký posudok bol nariadený za účelom skúmania tvrdení matky o sexuálnom zneužívaní maloletého C. jeho otcom a na posúdenie vzťahu maloletého C. s otcom.“ Z uvedeného vyplýva, že vecou sa zaoberalo viacero nezávislých znalcov a inštitúcií a nebolo preukázané, že tvrdenia navrhovateľky uvádzané voči osobe odporcu sa zakladajú na pravde. On už skôr upozorňoval ÚPSVaR Prievidza, že matka vedie syna proti nemu. Po tom, čo mu súd obnovil možnosť stretávať sa so synom sa to potvrdzuje. Uvedeným listom teda chcel dať na pravú mieru, že obvinenia, ktoré boli proti nemu vznesené, sa nezakladajú na pravde. Pred napísaním listu sa poradil s advokátkou, ktorá ho predtým zastupovala v niektorých súdnych konaniach, či listom s takýmto obsahom sa dopustí protiprávneho konania. Odpoveď advokátky bola upresňujúca, že mu neodporúča doručovať list obyvateľom bytovky,

kde býva navrhovateľka s ich synom. Advokátke zároveň uviedol, že pokiaľ by mal byť tento list nejakým spôsobom problematický, resp. protiprávny, tak sa toho konania vzdá. V súvislosti s týmto listom podala na neho navrhovateľka trestné oznámenie, polícia však dospela k záveru, že napísanie listu nie je trestným činom a postúpila vec Obvodnému úradu Prievidza na prejednanie priestupku. Obvodný úrad konanie o priestupku zastavil. Z toho teda vyplýva, že uvedeným listom sa nedopustil trestného činu, ani priestupku. Predmetný list rozposlal až v januári 2011. Bolo to preto, že vtedy už boli všetky dôkazy vykonané, boli známe výsledky znaleckého dokazovania a súdom mu bolo umožnené opäť sa stretávať so synom. Celá vec už bola uzavretá, bolo to po rozhodnutí vyšetrovateľa, prokurátora a súdu. Obyvatelia dediny, kde jeho syn spolu s navrhovateľkou býva a zamestnanci inštitúcii v tejto dedine ho poznajú. V tomto regióne je teda známy a nikdy sa tam nedopustil priestupku, ani iného konania v rozpore s dobrými mravmi. Cítil sa poškodený konaním navrhovateľky tým, že ho na dva a pol roka odstavila zo stretávania sa s maloletým synom. Chcel, aby sa nešírili klebety a to aj z toho dôvodu, že počas jeho návštevy v Materskej škole v Z. W. sa navrhovateľka pred personálom škôlky a prítomnými rodičmi nevhodne vyjadrila na jeho osobu v tej súvislosti, že je úchylný a podobne. List zaslal Základnej škole v Z. W., Strednej odbornej v B., Obecnému úradu v Z. W. a detskej lekárke maloletého C.. Tá mu v tom čase nechcela poskytovať informácie o synovi. K časti návrhu týkajúcejmu sa súkromných listov uviedol, že tieto listy použil výlučne v súvislosti so súdnym konaním, preukazoval nimi dôvody, prečo navrhovateľka koná tak, ako koná a prečo tak konajú jej príbuzní. Iným spôsobom tieto listy nešíril. Listy, ktoré mu písala navrhovateľka má u seba. Nevie, koľko tých listov je a či niektorý z nich chýba. Je to ich korešpondencia z čias, keď bola navrhovateľka v Nemecku. V týchto listoch opisovala svoju rodinu a dôvody, prečo sa k nej nechce vrátiť. Tieto listy boli čiastočne znehodnotené a boli uložené v igelitovom vrecku. Navrhovateľka ich mala pri sebe, keď boli na cyklo výlete približne v roku 2002. On to vrecko našiel a dal si ho do svojho batoha. Tieto listy boli adresované jemu, on ich mal pôvodne u seba uschované, navrhovateľka mu ich zobrala, nepovedala mu o tom a následne ich znehodnotila. Žiadal návrh ako v celom rozsahu nedôvodný zamietnuť.

V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, že vykonaným dokazovaním zistil, že dňa 25.5.2008 na OO PZ v Novákoch podala navrhovateľka trestné oznámenie pre podozrenie zo sexuálneho zneužívania ich spoločného syna C. T., nar. XX.X.XXXX odporcom. V trestnom oznámení uviedla, že dňa 18.5.2003 jej syn opísal konanie odporcu, ktoré v nej vzbudilo podozrenie zo spáchania tohto skutku. Následne túto situáciu konzultovala so svojou advokátkou, psychologičkou aj sociálnymi pracovníkmi. Vyšetrovateľ OR PZ v Žiline vydal dňa 16.6.2008 pod ČVS: ORP-602/OVK-ZA-2008 uznesenie, ktorým začal trestné stíhanie pre zločin sexuálne zneužívanie podľa § 201 ods. 1 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona. Zo spáchania tohto skutku bol podľa uznesenia podozrivý odporca. Uznesením vyšetrovateľa OR PZ v Žiline zo dňa 5.9.2008 bolo trestné stíhanie zastavené z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Proti uzneseniu podala navrhovateľka dňa 17.9.2008 sťažnosť. O sťažnosti rozhodla prokurátorka Okresnej prokuratúry Žilina tak, že ju dňa 20.10.2008 ako nedôvodnú zamietla. Dňa 5.1.2011 napísal odporca list, v ktorom uviedol, že nepravdivé obvinenia zo sexuálneho zneužívania jeho syna, s ktorými sa spájalo jeho meno vo viacerých inštitúciách boli vykonštruované navrhovateľkou za účelom zdiskreditovania jeho osoby, privedenia mu trestného stíhania a odsúdenia za činy, ktoré nespáchal a znemožnenia, aby syn mal milujúceho otca. Tento list odporca zaslal Základnej škole v Zemianskych Kostolčanoch, Strednej odbornej v Novákoch, Obecnému úradu v Zemianskych Kostolčanoch a detskej lekárke maloletého C. T.. Zaslanie listu týmto konkrétnym subjektom nebolo medzi účastníkmi sporné. Trestné oznámenie podané navrhovateľkou na odporcu za rozposlanie tohto listu bolo postúpené na prejednanie priestupku. Obvodný úrad Prievidza v priestupkovom konaní rozhodol, že priestupok sa nestal. Dňa 7.11.2011 v trestnom konaní začatom na základe trestného oznámenia odporcu vydal vyšetrovateľ OR PZ v Žiline pod ČVS: ORP-683/2-OVK-ZA-2011 uznesenie, ktorým vzniesol obvinenie navrhovateľke pre prečin krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 Trestného zákona. Skutku sa mala dopustiť tým, že podala trestné oznámenie na odporcu vo veci zločinu sexuálneho zneužívania. Proti uzneseniu vyšetrovateľa podala navrhovateľka sťažnosť, ktorú prokurátorka Okresnej prokuratúry v Žiline zamietla ako nedôvodnú. Uvedené uznesenia boli dňa 13.8.2008 uznesením Generálneho prokurátora Slovenskej republiky sp. zn. IV Pz 164/12-5 zrušené, pretože bol nimi porušený zákon v neprospech navrhovateľky. V konaní vedenom na prvostupňovom súde pod č.k. 13P/389/2008 predložil odporca dňa 13.5.2009, ako dôkaz v tomto konaní kópiu rukou písaného listu zo dňa 3.12.2008, ktorý list je adresovaný odporcovi, o ktorom tento uviedol, že ho písala navrhovateľka. V konaní vedenom pod č.k. 14Em/1/2011 predložil odporca dňa 14.3.2011 ako dôkaz kópie troch rukou písaných listov,

na dvoch z nich je uvedené, že sú adresované odporcovi, jeden z nich je datovaný 6.3.1999 a druhý 15.7.1998, rovnako písané navrhovateľkou.

Súd prvého stupňa na zistený skutkový stav aplikoval ust. § 11, § 12 ods. 1,2,3, § 13 ods. 1,2,3 Občianskeho zákonníka s odkazom na ktoré v odôvodnení uviedol, že odporca v konaní uviedol, že listom zo dňa 5.1.2011, ktorý rozposlal rôznym inštitúciám v Zemianskych Kostolčanoch a okolí chcel očistiť svoje meno, resp. svoju povesť v regióne kde býva jeho syn, s ktorým sa stretával a s ktorým sa má záujem stretávať. Spôsob ktorý zvolil, možno v zásade považovať za vhodný. Chcel oznámiť relevantným inštitúciám v regióne, okrem iného škole, ktorú navštevoval jeho syn, či detskej lekárnke jeho syna, že trestné stíhanie, ktoré sa proti nemu viedlo za údajné sexuálne zneužívanie jeho syna bolo zastavené. Odporca predpokladal, že vážnosť podozrení a následné pochybnosti o jeho osobe, v prostredí kde žije jeho syn a kde odporcu poznajú, môže odstrániť len týmto spôsobom. Obsahom listu, ktorý zvolil však prekročil hranice legitímnej obrany, keď na adresu navrhovateľky uviedol, že proti nemu vykonštruovala obvinenie zo sexuálneho zneužívania ich syna. Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, v čase napísania a rozposlania listu navrhovateľka nebola v trestnom konaní právoplatne uznaná vinnou (vtedy dokonca ešte ani obvinenou) z trestného činu krivého obvinenia podľa § 345 Trestného zákona. Podľa názoru súdu len pri splnení podmienky právoplatného odsúdenia za tento trestný čin, by bolo možné šíriť informáciu, že navrhovateľka „vykonštruovala“ obvinenie proti odporcovi. Navyiac v trestnom konaní vedenom proti navrhovateľke ako obvinenej, pre prečin krivého obvinenia podľa § 345 od. 1 Trestného zákona, uznesenie vyšetrovateľa OR PZ Žilina sp.zn. ORP-683/2-OVK-ZA-2011 o vznesení obvinenia proti navrhovateľke a potvrdzujúce uznesenie Okresnej prokuratúry Žilina sp.zn. 3Pv/627/11 z 21.5.2012 boli dňa 13.8.2012 generálnym prokurátorom zrušené ako nezákonné. Skutkové tvrdenie odporcu v liste zo dňa 5.1.2011 o tom, že navrhovateľka mala proti nemu „vykonštruovať“ obvinenie zo sexuálneho zneužívania ich syna je teda nepravdivé. Pravdivým údajom by bolo len oznámenie, že trestné konanie vo veci sexuálneho zneužívania sa viedlo na podklade trestného oznámenia navrhovateľky. Medzi týmito dvoma konštatovaniami je zásadný rozdiel, trestné oznámenie podáva ten, kto má vedomosť o skutočnostiach nasvedčujúcich, že bol spáchaný trestný čin (§ 62 ods. 2 Trestného poriadku). Trestného činu krivého obvinenia podľa § 345 Trestného zákona sa však dopustí ten, kto iného ľ živo obviní z trestného činu v úmysle privodiť jeho trestné stíhanie. Tvrdenie odporcu o „vykonštruovaní obvinenia“ navrhovateľkou obsiahnuté v jeho liste z 5.1.2011 je preto podľa názoru súdu nepravdivým tvrdením, ktoré bolo spôsobilé negatívne zasiahnuť do občianskej cti navrhovateľky, teda v širšom ponímaní do jej práva na ochranu osobnosti. Aj keď sa dokazovaním nepreukázali následky tohto zásahu, ako už bolo vyššie uvedené, na porušenie práva na ochranu osobnosti stačí, že zásah je objektívne spôsobilý privodiť dotknutej fyzickej osobe ujmu na právach uvedených v § 11 OZ. Odporca teda v tejto časti svojho listu zasiahol do práva navrhovateľky na ochranu osobnosti. Ďalším zásahom do jej práva na ochranu osobnosti malo byť podľa navrhovateľky to, že odporca poskytol písomnosti osobnej povahy - intímne ľúbostné listy navrhovateľky adresované odporcovi ako dôkazy v dvoch občianskych súdnych konaniach, pričom on bol pôvodným adresátom týchto listov v už čase, keď ich navrhovateľka písala. Listy navrhovateľky ako písomnosti osobnej povahy sa teda dotýkali navrhovateľky ako pisateľky týchto listov a odporcu ako ich adresáta, čím sú obaja oprávnení mať ich u seba, nakladať s nimi a použiť ich, resp. dať súhlas na ich použitie v medziach zákona. Pokiaľ odporca predložil niektoré z týchto listov v dvoch občianskych súdnych konaniach ako dôkaz, toto konanie mu umožnila zákonná licencia obsiahnutá v § 12 ods. 2 OZ. Vylúčené by to bolo vtedy, ak by ich predložila tretia osoba, ktorej by sa netýkali, resp. by ich získala nezákonným spôsobom, bez súhlasu dotknutých osôb. Použitím listov navrhovateľky adresovaných odporcovi, ako dôkazu v občianskom súdnom konaní, teda podľa názoru súdu nedošlo k zásahu do práva navrhovateľky na ochranu osobnosti. Iné sprístupnenie listov navrhovateľky tretím osobám odporcom sa nepreukázalo. Odporca neposkytol tieto listy tretím osobám žiadnym spôsobom. Pokiaľ navrhovateľka žiadala, aby súd uložil odporcovi povinnosť vydať jej všetky originály súkromných listov, ktoré mu adresovala, vrátane kópií týchto listov v prípade, že si ich vyhotovil, súd dospel k záveru, že odporca ako pôvodný adresát týchto listov, je oprávnený mať ich u seba a to aj napriek rozpadu vzťahu navrhovateľky a odporcu a nie je povinný ich navrhovateľke vrátiť. Navrhovateľka sa tiež domáhala, aby súd uložil odporcovi zdržať sa poskytovania informácií súkromného charakteru o súdnych a trestných konaniach, ktoré sa týkajú navrhovateľky. Keďže sa nepodarilo preukázať existenciu zásahu odporcu do práva na ochranu osobnosti navrhovateľky tým spôsobom, že by poskytoval tretím osobám informácie o navrhovateľke, resp. o súdnych konaniach, ktorých je účastníčkou, návrhu navrhovateľky v tejto časti nebolo možné vyhovieť. Navrhovateľka sa domáhala náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za zásahy do práva

na ochranu jej osobnosti, ktoré mal spôsobiť odporca. Nemajetkovú ujmu vyčíslila na 3.000,- Eur a to 1.500,- Eur za list rozposlaný odporcom a 1.500,- Eur za to, že odporca neoprávnene poskytoval tretím osobám jej súkromné listy. Keďže sa nepreukázalo, že by odporca neoprávnene sprístupnil osobné listy navrhovateľky tretím osobám, súd sa touto časťou náhrady nemajetkovej ujmy nezaoberal, skúmal len to, či je dôvodné priznať jej náhradu nemajetkovej ujmy za zásah, ktorý navrhovateľka utrpela listom zo dňa 5.1.2011 rozposlaným odporcom. Navrhovateľka sa v návrhu nedomáhala od odporcu žiadneho primeraného (morálneho) zadosťučinenia. Podľa názoru súdu by na dosiahnutie dostatočnej satisfakcie v prípade navrhovateľky úplne postačovalo požadovať napr. verejné ospravedlnenie odporcu za tento zásah, realizované napr. tým spôsobom, že by odporca zaslal list, v ktorom sa ospravedľuje navrhovateľke tým istým subjektom, ktorým rozposlal aj pôvodný list. V konaní nebolo preukázané, že by listom odporcu bola v značnej miere znížená dôstojnosť navrhovateľky, alebo jej vážnosť v spoločnosti, pričom dôkazné bremeno o takejto skutočnosti je vždy na navrhovateľovi, ktorý musí poskytnúť súdu dôkazy o vzniku takejto ujmy a o jej závažnosti. Navrhovateľka však nepreukázala, že by sa list odporcu dostal ďalej ako k predstaviteľom inštitúcií, ktorým bol doručený, resp. že by informácie z tohto listu boli ďalej šírené týmito inštitúciami, ich predstaviteľmi, prípadne zamestnancami. Zároveň netvrdila, že by sa po rozposlaní predmetného listu nejako zmenilo správanie okolia voči nej a ani iným spôsobom nepreukázala, že by bola znížená jej dôstojnosť, resp. vážnosť v okruhu ľudí, v ktorom sa pohybuje, čím neboli splnené podmienky na priznanie jej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Z uvedených dôvodov, prvostupňový súd jej návrh ako v celom rozsahu nedôvodný zamietol. Záverom uviedol, že napriek tomu, že navrhovateľka správne dospela k názoru, že listom odporcu došlo k zásahu do jej práva na ochranu osobnosti a to v časti, kde bolo nepravdivo uvedené, že vykonštruovala obvinenie odporcu, v petite svojho návrhu nezvolila správny spôsob ochrany svojich dotknutých práv. Domáhala sa len (popri náhrade nemajetkovej ujmy), aby súd uložil odporcovi povinnosť zdržať sa konaní, ktorých sa v skutočnosti vôbec nedopustil. Preto jej návrhu nebolo možné vyhovieť. O trovách konania bolo rozhodnuté za použitia ust. § 142, ods.1, § 151, ods.1 O.s.p. tak, že odporcovi, ako úspešnému účastníkovi v konaní, ich náhrada priznaná nebola, pretože tento si ich náhradu neuplatnil.

Rozsudok súdu prvého stupňa v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadla navrhovateľka v časti, ktorou jej nebola priznaná požadovaná nemajetková ujma za zásah do jej osobnostných práv spočívajúci v rozposlaní listu odporcom na v konaní zistené inštitúcie, obsahujúcom nepravdivé skutkové tvrdenie spočívajúce v tom, že vykonštruovala proti nemu obvinenie zo sexuálneho zneužívania ich syna a žiadala odvolací súd o jeho zmenu čo do tejto časti a to tak, že zaviazá odporcu k jej zaplateniu v požadovanej výške 1.500,- eur. Dôvodila, že morálneho zadosťučinenia, teda ospravedlnenia sa nedomáhala vzhľadom k tomu, že považovala za nevhodné a spoločensky nežiadúce, aby na dotknuté inštitúcie boli opakovane zasielané ďalšie listy, týkajúce sa problematiky sexuálneho zneužívania jej maloletého syna a tieto sa ďalej pripomínali a šírili. Konkrétne v škole, došlú korešpondenciu číta sekretárka, ekonómka, riaditeľka a zástupkyňa. Osobne telefonicky na Základnej škole v Oslanoch zistila, že tam bol predmetný list v januári 2011 zaslaný a to od riaditeľky školy, ktorú žiadala, aby s informáciami v ňom uvedenými, zaobchádzali maximálne diskkrétne, na čo jej táto odpovedala, že áno o liste má vedomosť len riaditeľka a zástupkyňa. Z uvedeného teda vyplýva, že list s preukázateľne nepravdivým údajom o nej predstavitelia tejto inštitúcie dostali a čítali. Keďže je na tejto škole momentálne od 04.11.2013 zamestnaná, v prípade, ak by zamestnávateľovi spôsobovala nepríjemnosti v podobe predvolávania na súd, mohla by podľa jej názoru doplatiť na to okamžitou stratou zamestnania. Poukázala na to, že sa stará o školopovinné dieťa, nemôže riskovať stratu zamestnania, pretože bola nezamestnaná 16 mesiacov a toto pracovné miesto sa jej naskytlo len zhodou okolností. Na tejto škole sa uchádzala o zamestnanie aj v predchádzajúcom období na konci roku 2013, ale bola prijatá iná osoba. Poukázala na nepriaznivú situáciu v regióne, v ktorom žije, pokiaľ ide o voľné pracovné miesta. V súvislosti s jej nárokom na peňažnú satisfakciu poukázala na to, že nepravdivý údaj zhmotnený v predmetnom liste nebol oznámený jednej osobe, ale rozposlaný na viaceré inštitúcie a charakter nepravdivých informácií spočívajúcej v tom, že mala vykonštruovať obvinenie odporcu zo sexuálneho zneužívania maloletého dieťaťa, podľa jej názoru má vysoko difamačný charakter a je objektívne spôsobilá znížiť jej česť a dôstojnosť v očiach spoluobčanov, aj ďalších ľudí, ktorí ju poznajú. Podľa jej názoru, týmto bola obvinená zo strany odporcu zo spáchania závažného trestného činu krivého obvinenia a touto informáciou ju odporca spoločensky ako učiteľku, zamestnanca, spoluobčana, aj ako matku maloletého dieťaťa skompromitoval a spôsobil jej morálnu ujmu značného rozsahu, ktorá podľa jej názoru má dlhodobejšie následky, ako ujma majetková a ich odstránenie je zložitejšie. Poukázala aj na to, že odporca je opakovane iniciátorom podobného konania tak svojho, ako aj cudzích

osôb, ktoré ju diskreditujú a poškodzujú, a to verejne, dlhodobo a trvalým spôsobom, o čom svedčí aj videozáznam zo dňa 17.03.2012, vyhotovený bez jej vedomia a súhlasu, zverejnený na internete, v súvislosti s ktorým sa domáha ochrany osobnosti v konaní pred Okresným súdom Prievidza, č. k. 4C/18/2013. Taktiež mal odporca nahovoriť ďalšiu osobu, a to T. P., aby ju ohovorila hanlivým textom na internete, pod vyššie uvedeným videozáznamom. Poukázala na to, že predmetné listy zaslané adresátom, títo majú u seba, môžu s nimi akokoľvek naložiť a ďalej ich šíriť. Jej skompromitovanie týmto listom v jej odborných kruhoch, a to na školách, ktoré sú jej potencionálnymi zamestnávateľmi, videla v tom, že nemá stále zamestnanie, neustále od ukončenia rodičovskej dovolenky „pendluje“ po rôznych školách, v júni 2013 sa uchádzala o pracovné miesto aj na obecnom úrade v obci, teda na inštitúcii, kde bol zaslaný predmetný list, avšak neúspešne. Podľa jej názoru odporca svojím konaním znížil česť a vážnosť jej osoby z hľadiska vzťahov k spoluobčanom a ohrozil jej postavenie a uplatnenie v spoločnosti a v odborných kruhoch, čím je splnená zákonná podmienka pre to, aby jej mohla byť priznaná ňou požadovaná peňažná satisfakcia. Z hľadiska splnenia zákonných predpokladov podľa názoru je rozhodujúce objektívne hľadisko, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a v čase a v tej situácii v rovnakom spoločenskom postavení vnímala tak aj každá iná fyzická osoba, čo podľa jej názoru je naplnené, pretože vzhľadom na jej postavenie učiteľky pre druhý stupeň základných škôl a pre stredné školy a v postavení spoluobčana v malej dedine v obci Zemianske Kostoľany, ktorá nemá ani 200 obyvateľov, odkiaľ ona pochádza a dlhé roky tam žije, by každá iná osoba toto považovala za závažnú ujmu. Poukázala tiež na to, že odporcu nikto osobne nepoznal, ani na SOŠ Nováky, či ZŠ Oslany, pretože zamestnancom týchto inštitúcií bola ona a nie odporca a s odporcom tieto inštitúcie nemali nič spoločné, rovnako tak ani s tým, či sa on s ich maloletým dieťaťom stretával, alebo nie. V súvislosti s tým spochybnila aj jeho tvrdenie, že je známy v tomto regióne a nikdy sa nedopustil priestupku, pretože dňa 01.07.2005 porušil domovú slobodu a bez dovolenia vstúpil na súkromný pozemok jej sestry. K dôvodom uvádzaným odporcom, prečo predmetný list zaslal na tieto inštitúcie, poukázala na to, že tento tvrdil, že ich zasielal preto, že celá vec, týkajúca sa sexuálneho zneužívania maloletého dieťaťa bola uzavretá, čo nie je pravda. Trestné stíhanie bolo zastavené v roku 2008, avšak nie právoplatne, o čom svedčí uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 15.10.2013, v ktorom sa poukazuje na to, že ak nebolo doručené uznesenie vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania odporcu maloletému poškodenému, teda ich synovi, nemohla márne uplynúť lehota na podanie sťažnosti, a teda právoplatne ani nemohlo dôjsť k zastaveniu trestného stíhania. V trestnom konaní týmto spôsobom bol porušený zákon v neprospech maloletého dieťaťa. Podľa jej názoru, náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 1.500 eur, ktorú požaduje v súvislosti s rozposlaním uvedeného listu, obsahujúceho nepravdivé tvrdenie, ktoré sa jej dotýka, je v súlade s požiadavkou spravodlivosti, keďže si neželá zasielanie žiadnych listov na dotknuté inštitúcie.

Dňa 06.03.2014 bolo odvolaciemu súdu doručené ďalšie podanie navrhovateľky, označené ako „doplnenie odvolania“, v ktorom poukazuje na to, uznesením Krajského súdu Trenčín, č.k. 6CoP/26/2014-35 zo dňa 07.04.2014, bolo odporcovi uložené, aby sa zdržal styku s maloletým dieťaťom a v tomto sa konštatuje aj skutočný súčasný stav trestného konania, vedeného na OR PZ v Žiline pod ČVS: ORP-602/OVK-ZA-2008, v ktorom maloletý syn vystupuje ako jediný priamy svedok a otec maloletého ako podozrivý zo zločinu sexuálneho zneužívania maloletého, z čoho vyplýva, že tvrdením odporcu v rozposlanom liste, datovanom 05.01.2011 na rôzne inštitúcie, tento rozšíril nepravdivý výsledok trestného konania v jej neprospech a v prospech svoj v tom, že trestné stíhanie bolo právoplatne zastavené, čo však nie je pravdou. Ona sa nepodieľala na nezákonnom úradnom postupe orgánov činných v trestnom konaní v roku 2008 a z rozšírenia takéhoto nepravdivého výsledku má ujmu v očiach adresátov hanlivých listov, ktorí ju, aj dieťa poznajú. V uvedenom trestnom konaní bolo síce vydané rozhodnutie o zastavení trestného stíhania, avšak toto konanie doposiaľ nie je právoplatne skončené, pretože dieťaťu nebol ustanovený kolízny opatrovník, nebolo vypočuté ako svedok v postavení osoby mladšej ako 15 rokov, nebolo mu ako poškodenému doručené uznesenie o zastavení trestného stíhania, teda neboli rešpektované práva dieťaťa, z čoho podľa nej vyplýva, že trestné konanie bolo nesprávnym a nezákonným úradným postupom zmarené, takým už aj zostane. Skutočnosť, že maloletému dieťaťu v dôsledku hrubej diskriminácie za obdobie šiestich rokov nebol ustanovený kolízny opatrovník v trestnom konaní považuje za nezákonné. Nemajetková ujma s poukazom na vyššie uvedené na jej strane je o to väčšia, a to práve rozširovaním nepravdivého stavu trestného konania v tom zmysle, že toto je právoplatne skončené.

Následným podaním, doručeným odvolaciemu súdu dňa 31.07.2014 oznámila, že Okresná prokuratúra v Žiline vydala uznesenie pod č. 1PV/614/08-511-54 zo dňa 18.07.2014, ktorým dala pokyn Okresnému riaditeľstvu PZ v Žiline na opätovné začatie trestného stíhania vo veci zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona vo veci ČVS: ORP-602/OVK-ZA-2008, a to na základe pokynu Generálnej prokuratúry SR v Bratislave, ktorú okolnosť považuje za významnú aj z hľadiska tohto konania, pretože odporca v ním rozposlanom liste takto uviedol nepravdivé informácie ohľadom stavu tohto trestného konania, čím podľa nej je jej morálna ujma a očiernenie v očiach adresátov hanlivých listov o to väčšie. Listom doručeným odvolaciemu súdu dňa 12.08.2014 zaslala na vedomie aj kópiu vyrozumienia Okresnej prokuratúry Žilina zo dňa 18.07.2014, obsahom ktorej je práve vyrozumienie o opätovnom začatí trestného stíhania vo veci zločinu sexuálneho zneužívania.

Odporca nevyužil svoju zákonnú možnosť písomne sa vyjadriť k podanému odvolaniu.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že rozsudok prvostupňového súdu v napadnutej časti, ktorou tento zamietol navrhovateľkou uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 1.500,- eur za zásah do osobnostných práv navrhovateľky rozposlaním listu obsahujúcim nepravdivé skutkové tvrdenie, je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdiť ako vecne správny. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého nie je potrebné nariadovať pojednávanie odvolacieho súdu. Rozsudok súdu prvého stupňa v jeho zostávajúcich častiach nepreskúmal, pretože vo vzťahu k nim suspenzívny účinok nenastal, keďže odvolaním dotknuté neboli (§ 206 O.s.p.).

Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní navrhovateľkou vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa. Odvolacie námietky navrhovateľky v dotknutej časti, sú v prevažnej miere totožné s námietkami, ktoré uplatnila pred súdom prvého stupňa a tieto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z uvedeného dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na ne v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje.

Na doplnenie správnosti dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd dodáva nasledovné:

Záver súdu prvého stupňa, že listom zo dňa 5.1.2011 zaslaným odporcom Základnej škole v Zemianskych Kostol'anoch, Strednej odbornej v Novákoch, Obecnému úradu v Zemianskych Kostol'anoch a detskej lekárke maloletého C. T. vzhľadom na časť v ktorom tento uvádza, že navrhovateľka proti nemu vykonštruovala obvinenie zo sexuálneho zneužívania ich syna, je zásahom objektívne spôsobilým privodiť dotknutej fyzickej osobe ujmu na jej právach uvedených v ust. § 11 OZ, teda že odporca touto časťou svojho listu zasiahol do práva navrhovateľky na ochranu osobnosti, predmetom preskúmania odvolacím súdom z hľadiska navrhovateľkou uplatnených odvolacích dôvodov nebol.

Súd prvého stupňa vzhľadom na ním vyslovený vyššie uvedený záver sa správne zaoberal primeranosťou právnych prostriedkov ochrany proti zásahu do osobnostných práv navrhovateľky uvedených v ust. § 11 OZ, z hľadiska ich uplatnenia navrhovateľkou v tomto konaní vychádzajúc z ust. § 13 OZ a dospel k záveru, že neboli splnené zákonné predpoklady pre vznik nároku na jej strane na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v súvislosti s uvedeným zásahom, pretože vzhľadom na jeho formu, spôsob a intenzitu tohto zásahu, tiež nepreukázanie značnej miery zníženia jej vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti, na dosiahnutie dostatočnej satisfakcie by postačovalo primerané morálne zadost'učinenie, ktoré však navrhovateľka nepožadovala. Ťažisko odvolacích námietok navrhovateľky spočívalo práve v namietaní správnosti tohto záveru, keď podľa nej morálne zadost'učinenie v tomto prípade nemožno považovať za dostatočné a trvala na náhrade vznikutej jej nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 1 OZ fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadostučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 OZ pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 3 OZ výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Zákon v tomto ustanovení, uvádza prostriedky, ktorými sa fyzická osoba môže domáhať ochrany svojej osobnosti. Prostriedky ochrany podľa tohto ustanovenia možno použiť iba v prípade, keď neoprávnený zásah smeroval do niektorej zo zložiek osobnosti človeka príkladmo uvedených v ust. § 11 OZ, teda aj do práva na česť, dôstojnosť, resp. vážnosť fyzickej osoby. Takýmto neoprávneným zásahom je každé nepravdivé tvrdenie rozširované či už ústne, alebo písomne. O neoprávnený zásah nejde ak k nemu prišlo pri výkone iného subjektívneho práva. Tam, kde v dôsledku neoprávneného zásahu do osobnosti fyzickej osoby vznikla nemajetková ujma, vznikajú pre pôvodcu tohto zásahu občianskoprávne sankcie uvedené v ust. § 13 ods. 1 a 2 OZ. Pri ich aplikácii je potrebné dodržiavať zásadu primeranosti, t.j. prostriedky ochrany musia byť primerané a javiť sa účinné povahe zásahu. Zásada primeranosti znamená, že sankcie možno použiť len v poradí, v akom ich uvádza zákon, bez ohľadu na to, akej sankcie sa domáha dotknutá osoba.

Zásahom dotknutá fyzická osoba sa v prvom rade môže domáhať upustenia od neoprávnených zásahov do osobného práva na ochranu osobnosti, ktorou sa domáha zdržania, resp. zákazu určitého konania, ktoré zasahuje do určitej zložky jej osobnosti. Hmotnoprávnou podmienkou takejto žaloby je, aby neoprávnený zásah v dobe podania žaloby trval, pokračoval, resp. aby existovalo bezprostredné nebezpečenstvo (hrozba) jeho uskutočnenia, či opakovania v budúcnosti. Právny prostriedok tohto druhu nemá miesto tam, kde takýto zásah bol už dokonaný, ukončený, teda netrval.

Navrhovateľka sa domáhala, aby súd uložil odporcovi zdržať sa poskytovania informácií súkromného charakteru o súdnych a trestných konaniach, ktoré sa jej týkajú. Vecne správne rozhodol súd prvého stupňa, keď návrh čo do tejto časti zamietol. Vykonaným dokazovaním nebola preukázaná existencia protiprávneho zásahu zo strany odporcu do práv na ochranu osobnosti navrhovateľky spôsobom poskytovania informácií odporcom o navrhovateľke, resp. o súdnych konaniach, ktorých je účastníčkou, aby malo opodstatnenie ukladať žiadanú povinnosť odporcovi. Listom zo dňa 05.01.2011 odporca neposkytol žiadnu konkrétnu informáciu (faktografický údaj) týkajúcu sa navrhovateľky, teda ani informáciu týkajúcu sa súdnych, či trestných konaní. Ako uviedol aj súd prvého stupňa sumarizuje v ňom priebeh trestného konania, ktoré sa viedlo vo veci sexuálneho zneužívania a v ktorom vystupoval v postavení podozrivého a tiež občianskych súdnych konaní, predmetom ktorých bola úprava jeho stretávania sa so synom, cituje zo znaleckých posudkov závery znalcov týkajúce sa výlučne jeho osoby. Naviac, keďže v konaní nebolo preukázané, ani tvrdené, že odporca v takomto konaní (rozposielaní listov podobného, či rovnakého obsahu na rôzne inštitúcie) pokračuje, neoprávnený zásah do osobnostných práv navrhovateľky v čase podania žaloby už netrval, bol ukončený a keďže nebola preukázaná ani existencia hrozby jeho pokračovania, nebol tak splnený hmotnoprávny predpoklad využitia právneho prostriedku tohto druhu (navrhovateľka v konečnom dôsledku zdržanie sa konania spočívajúceho v ďalšom šírení tohto listu, príp. tvrdení v ňom obsiahnutých, týkajúcich sa vykonštruovania obvinenia odporcu ani nepožadovala). Bez právneho významu sú v tomto smere námietky navrhovateľky, že odporca v takomto konaní pokračuje o čom svedčí podľa nej konanie vedené pred OS Prievidza pod č.k. 4C 18/2013, pretože predmetom uvedeného konania je neoprávnený zásah do osobnostných práv navrhovateľky zo strany tretej osoby T. I. (nie odporcu), spočívajúci v šírení obrazovo-zvukového záznamu navrhovateľky prostredníctvom licencie You Tube na internete dňa 18.03.2012.

Dotknutá osoba sa ďalej môže domáhať, aby jej bolo poskytnuté primerané zadosťučinenie, pod ktorým pojmom má ust. § 13, ods. 1 OZ na mysli morálnu (nepeňažnú) satisfakciu. Ako nepochybná forma zadosťučinenia sa javí ospravedlnenie, v prípadnej kombinácii s odvolaním výroku, ktorý zasiahol do práva na ochranu osobnosti. Priznať ho možno fyzickej osobe postihnutej neoprávneným zásahom len na návrh. Navrhovateľka sa v konaní morálnej satisfakcie nedomáhala.

Občiansky zákonník v § 13 ods. 2 umožňuje za určitých podmienok požadovať namiesto nepeňažného zadosťučinenia peňažnú náhradu, ktorá má však miesto len v prípade, ak morálne zadosťučinenie nie je v konkrétnom prípade postačujúce a ak neoprávneným zásahom došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere. V prípade jej priznania súd musí mať za preukázané, že sú tu okolnosti dokladujúce, že z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých navrhovateľke vzhľadom na jej postavenie v rodine a spoločnosti, morálna satisfakcia je nepostačujúca. Na priznanie takejto formy odškodnenia nepostačuje teda len možnosť zníženia dôstojnosti, alebo vážnosti fyzickej osoby v spoločnosti, musí byť bezpečne preukázané, že k tomu aj skutočne došlo.

V preskúmvanej veci odvolací súd dôsledne zväzil všetky rozhodujúce skutočnosti a zhodne so záverom súdu prvého stupňa dospel k záveru, že pre priznanie peňažnej satisfakcie navrhovateľke v súvislosti s neoprávneným zásahom do jej práva na ochranu osobnosti listom zo dňa 05.01.2011, nie sú splnené zákonné podmienky.

Skutkové tvrdenie odporcu v liste zo dňa 5.1.2011 zaslanom Základnej škole v Zemianskych Kostolčanoch, Strednej odbornej v Novákoch, Obecnému úradu v Zemianskych Kostolčanoch a detskej lekárke maloletého C. T. (syna účastníkov) o tom, že navrhovateľka mala proti nemu „vykonštruovať“ obvinenie zo sexuálneho zneužívania ich syna, možno považovať za nepravdivé a nepochybne objektívne spôsobilé tejto prívodiť ako dotknutej fyzickej osobe, ujmu na právach uvedených v § 11 OZ, menovite zasiahnuť do jej práva na česť, dôstojnosť a vážnosť. I keď je pravdou, že v čase rozposlania tohto listu, vzhľadom k v tom čase zastavenému trestnému konaniu (ktoré vzhľadom na Pokyn Generálnej prokuratúry SR v Bratislave zo dňa 13.06.2014 bolo opätovne začaté), vo veci zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zákona odporca mohol sledovať očistenie svojho mena, resp. svojej povesti v regióne kde býva jeho syn, s ktorým sa stretával a s ktorým sa mal záujem ďalej stretávať, čím vlastne vykonával svoje subjektívne právo na ochranu svojej osobnosti, pričom tento spôsob ako konštatoval aj prvostupňový súd nemožno v zásade považovať za nevhodne zvolený, nič to nemení na správnosti záveru, že hranice svojej legitímnej obrany prekročil tvrdením o vykonštruovaní jeho obvinenia zo sexuálneho zneužívania ich syna navrhovateľkou. V konaní však nebolo preukázané, ani tvrdené skutočné zníženie či už vážnosti, alebo dôstojnosti navrhovateľky v spoločnosti, v rodine, v zamestnaní, ktoré by svojou intenzitou, následkami a trvaním, mohlo svedčať v prospech záveru o nedostatočnom zadosťučinení porušenia jej práva na ochranu osobnosti prostredníctvom morálnej satisfakcie. Nepreukázala, ani netvrdila, že by došlo pod vplyvom tohto listu k zmene správania zo strany jej okolia, zamestnávateľa, či predstaviteľov ktorejkoľvek inštitúcie, na ktorú bol list zaslaný. Nebolo taktiež zistené ani jeho ďalšie šírenie či už zo strany odporcu, alebo dotknutých inštitúcií (v tomto prípade by však zodpovednostným subjektom už nebol odporca). Navrhovateľkou tvrdené jeho "možné šírenie" a s tým spojená jej "možná" znížená vážnosť je bez právneho významu, pretože relevantným z hľadiska posúdenia uplatneného nároku na peňažnú satisfakciu, je len jej skutočné bezpečné zistenie. Rozhodným okamihom pre rozsudok, je existujúci skutkový stav v čase jeho vyhlásenia (§ 154, ods. 1 O.s.p.), čo znamená že súd nemôže pri rozhodovaní veci brať do úvahy skutočnosti, ktoré nastali v minulosti, avšak v čase vyhlásenia rozhodnutia už netrvajú, rovnako tak, ako anticipovať skutočnosti, ktoré ešte nenastali. Skutkový a právny stav v čase vyhlásenia rozhodnutia je pre súd záväzný tak v sporových, ako aj nesporových konaniach. Pokiaľ navrhovateľka v odvolaní tvrdí, že nemá stále zamestnanie, pričom sa uchádzala o pracovné miesto aj na obecnom úrade a v škole, kde bol list zaslaný, v prvostupňovom konaní netvrdila, ani nepreukázala príčinnú súvislosť medzi nepravdivým skutkovým tvrdením obsiahnutým v liste rozposlanom odporcom a skutočnosťou, že pracovné miesto v roku 2013 v týchto inštitúciách nezískala, naopak poukazuje na nepriaznivú situáciu týkajúcu sa vysokej nezamestnanosti v danom regióne.

Odvolačná námietka spočívajúca v tom, že spôsobená ujma je intenzívnejšia v dôsledku ďalšieho nepravdivého tvrdenia odporcu v liste, že trestné konanie vedené vo veci zločinu sexuálneho zneužívania je právoplatne skončené, napriek tomu, že toto ďalej pokračuje, nemá opodstatnenie, pretože odporca jednak v liste netvrdí, že uvedené konanie bolo skončené právoplatne, uvádza len, že bolo skončené a jednak toto jeho tvrdenie v čase rozposlania listu bolo pravdivým (konanie bolo na Pokyn GP SR opätovne obnovené až v roku 2014). Pokiaľ v konečnom dôsledku navrhovateľka poukazuje na procesné pochybenia orgánov činných v trestnom konaní, vzhľadom na predmet tohto konania a zodpovednostný subjekt vystupujúci v tomto konaní, tieto nie sú predmetom preskúmania v tomto konaní.

Vo vzťahu k uplatnenému nároku na peňažnú satisfakciu, si tak navrhovateľka vo vzťahu k preukázaniu zákonných predpokladov pre jeho priznanie, dôkaznú povinnosť vyplývajúcu jej z ust. § 120 O.s.p. nespĺnila. V sporových konaniach, ako je aj v danej veci sa nesplnenie dôkaznej povinnosti prejaví v nepriaznivom meritórnom rozhodnutí pre účastníka, ktorý svoje dôkazné bremeno neunesol. Dôkazné bremeno je procesný inštitút, ktorý spočíva iba v zodpovednosti účastníka konania za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. V danom prípade zodpovedajúcou satisfakciou z hľadiska zistenej intenzity a rozsahu neoprávneného zásahu, by aj podľa názoru súdu odvolacieho bolo zadosťučinenie morálne, ktoré však navrhovateľka nežiadala. Z uvedených dôvodov, preto nebolo možné návrhu navrhovateľky v tomto smere vyhovieť.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu v napadnutej časti, ako vecne správny za použitia § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté za použitia § 224, ods. 1 O.s.p. v spojitosti s § 142, ods. 1, § 151, ods. 1 O.s.p. tak, že odporcovi, ako úspešnému účastníkovi v odvolacom konaní ich náhrada priznaná nebola, pretože si ju neuplatnil, a z obsahu spisu mu trovy odvolacieho konania ani nevyplývajú.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie   n i e   j e   p r í p u s t n é .